

[Agerschau]

der her argumenteres godt for nødvendigheden af et tæt samarbejde mellem forældre og pædagoger omkring de børn, der befinder sig på daginstitutionerne eller i dagpleje.

Problemet er, om behovet for en større forældreindflydelse på daginstitutionens hverdag og et bedre samarbejde mellem pædagoger og forældre bliver opfyldt, fordi der etableres nogle nye formelle strukturer, og det er det, vi ikke er særlig sikre på.

Som forhenværende forælder til et barn på daginstitution kan jeg sige, at jeg ville have fundet det lidt meningsløst at sidde i et forældreråd og godkende institutionens overordnede pædagogiske retningslinjer. Som lærer på et socialpædagogisk seminarium ved jeg, hvordan man i årevis kan sidde og diskutere overordnede pædagogiske retningslinjer, og jeg ved ikke, hvor meget reel indflydelse det ville have givet mig som forælder til mit barn på en daginstitution. Det, jeg ville være mere interesseret i, det var samarbejdet om de daglige pædagogiske situationer, om daginstitutionens hverdag.

Samtidig mener vi, at der er en række forudsætninger, der gør et reelt forældrearbejde på daginstitutioner svært, og som der ikke er bemærkninger til i forslaget. Jeg skal nævne en enkelt her: måske specielt på grund af ventelister er der navnlig i større byer etableret en central pladsanvisning, der anbringer børn i daginstitutioner dér, hvor der mere eller mindre tilfældigt er plads. Det betyder, at forældre kommer fra mange forskellige dele af den pågældende kommune, og det betyder naturligvis samtidig, at forældrene ikke i samme grad føler tilknytning til daginstitutionen, som hvis den hørte hjemme i de pågældendes boligområde. Det er et helt umiddelbart problem, som vi mener faktisk er en forudsætning for et godt forældresamarbejde. Det bliver ikke afhjulpet gennem Socialdemokratiets forslag, naturligvis ikke – det har nok heller ikke været hensigten – men det betyder samtidig, at hvis Socialdemokratiets forslag blev gennemført, ville det efter vores opfattelse mange steder blive et slag i luften.

Gennem de sidste år har der både hos pædagoger, politikere og forældre været interesse for, at daginstitutionerne i højere grad blev åbnet ud til omverdenen. Fru Jytte Andersen fra Socialdemokratiet også var inde på, at daginstitutionerne skulle være et ud-

gangspunkt for aktiviteter i lokalområdet. Det synes vi ville være fint. Vi synes, det ville være fint, hvis daginstitutionerne blev et udgangspunkt for børns aktiviteter i almindelighed i lokalområdet. Det argumenterede fru Jytte Andersen som sagt også for, men umiddelbart har jeg lidt svært ved at se, hvorledes denne tendens vil komme til at harmonere med en eventuel gennemførelse af Socialdemokratiets forslag. Jeg mener ikke, at Socialdemokratiet har indbygget tilstrækkelig fremtid i forslaget.

Vi mener som sagt, at forslaget er velment, men vi mener samtidig, at der ikke rigtig er taget højde for en række grundlæggende problemer. Vi er altså behersket positive, men vil gerne arbejde videre med forslaget. Jeg skal afslutningsvis sige, at vi er ikke så bekymrede som visse af de borgerlige ordførere for at lægge minimumsrammer på området, men vi mener ikke, at Socialdemokratiets forslag er udtryk for vejen frem.

Aase Olesen (RV):

Jeg kan ganske tilslutte mig den sidste talers afslutningssalut. Jeg har det ligesom SF's ordfører, at jeg synes udmærket om en hel del af bemærkningerne, og jeg kan for så vidt også godt forstå Socialdemokratiets ordfører, når hun siger, at daginstitutionerne er børnenes faste holdepunkt, og at der kan være brug for en højere grad af demokratisering, men spørgsmålet er, hvad det er, vi mener med det.

Der er jo ingen tvivl om, hvad Socialdemokratiet mener med det. Det er en demokratisering, der bygger på det repræsentative demokrati i første, andet og tredje lag, om jeg så må sige.

Et stift bureaukratisk system bygget op efter forbilledet inden for skolestyrelsesloven, er det, man nu med hammer og sav er i fuld gang med at bryde ned i alle frikommunerne. Der laver man nogle flade pyramider, man afskaffer skolekommissionerne og begynder at gå direkte på, om jeg så må sige, og i højere grad lade folk tage ansvar. Det er i virkeligheden tragisk, at landets største parti altså ikke har andet bud end at komme med sådan en gammel konstruktion, som vi andre troede på i slutningen af 1960'erne. Vi har jo prøvet at arbejde med det system og ved, at – ja, når man sidder til møde i alle disse